

د باران انځور

شعري ټولگه

صديق الله بدر

WWW.SAMSOOR.COM

Ketabton.com

د زړه خبرې

چې راته کله کړې په خوله خبرې
ماته معلومې شي د زړه خبرې
وروكی نه يم چې به هير كړمه تا
هېریدل تل وي د واره خبرې
ورې دا ستا د مینې مور به نه شي
مینه کې نه كړم د ما په خبرې
وايم چې تل وای خو په خوا راسره
چې مو کولای د هر څه خبرې

چې مئین زړه مې "بدره" نه ژړوي
مه کوه بیا د بيلتانه خبرې

۱/۱۰/۱۳۲۲

پټ وختونه

د غم په دنياگۍ کې نن غمونه راته خاندي
د يار په انتگو کې سره لالونه راته خاندي
دا څنگه زمانه شوه چې مې حال ويلای نه شم
زما د مينې کور کې پټ وختونه راته خاندي
د مينې دنياگۍ کې او سيدل راته گران شوي
د گرانې په بڼو کې جوړ مرگونه راته خاندي
ژړا مې چې په سترگو نن راتللي هسې نه شي
ديار د سترگو منځ کې څه رازونه راته خاندي

توکل په خدای ورځمه د زړه حال اوس ورته وایم
د بڼکلي يار په شونډو کې ستونه راته خاندي

۱۳۲۲/۲۵/۱۰

د وخت امتحان

ابادي مې د وطن زړه کې ارمان دی
چې اباد کړمه وطن دا مې پیمان دی
د وطن د مور او ازدي هر بچي ته
چې راغلی نن د وخت لوی امتحان دی
په ورورۍ کې د ژوندون خوشالی نغښتي
تربگنۍ کې ژوند په مثل د زندان دی
د وطن پر گنډو واړه سره یو شئ
خانخانی کې د هر چا نغښتي تاوان دی
خپه زړونه به خوشال شي که خدای وکړي
په زحمت پسې راحت د هر انسان دی
نوک او وری کله بیلېږي لا په ژوند کې
نوک او وری په شان د لوی تېر افغان دی

۱۳۲۲/۱۰/۳۰

آزادي

پرون و سوم

نن هم سوخم

زما برخه سوخېده دي

ازادي ازادي وایم

خولا سونه مې په خوله دي

۱۳۶۶/۱۱/۱

SAMS00R.COM

د وصل ترانې

لاره د ژوند زما رڼا شوله
راسره گرانه چې پخلا شوله
اوس به د وصل ترانې وایمه
شپه د هجران لاره سبا شوله
یاره راخته زما او ستا مینه کې
دنيا خو اوس زما او ستا شوله
جنون دمینی ته مې مه وایه څه
راته هر خوا لیلایلیا شوله

"بدره" پرواد غماز مه کوه ته
د غماز خونه نن تالا شوله

۵/۱۱/۱۳۲۲

د عشق تقوا

گرانسې چې تا بيا په راتلو کې وينم
زړه لسه خوبسې نه په توپو کې وينم
دا دی دا ستاد خوږې مينې اثر
چې کراري خپلو دردو کې وينم
دا چې سپرلو نه بې پروا يمه زه
سپرلی دا ستا په انگو کې وينم
ماته شي هيڅ د ساقې نوم و نښان
نشې چې ستا سترگو پيالو کې وينم

د عشق تقوا سره د "بدر" سرشو
حکله يې تل د عشق سجدو کې وينم

۱۵/۱۱/۱۳۲۲

د لیونتوب خبر

ولسې نن له مانه نا اشنا شولې
وايه چې په لمسه ته د چا شولې
دا به وي خبر د لیونتوب زما
هیلې مې د مینې چې تالا شولې
ماته هر نظر کې بنکاریدلې ته
خه له مې له سترگو نه پناه شولې
ما ویل چې ته به با وفا یې تل
لارې په وعدو کې بې وفا شولې

ته خونن سپورمې د زلمې "بدر" یې
خیر که یو شیبه را نه جدا شولې

۱۳۲۲/۱۲/۱۰

تللي يارانې

ډکې چې خندانه خولې د گلو دي
ځکه بیا نارې پرې د بلبلو دي
خونې د غمازو هسې وړانې شوې
شپې چې د وصال په رسيدلو دي
نن چې مې زړگي هسې خوشاله دي
تللي يارانې په بيارا تللو دي
دا سترگې تيارې زما رڼا شولې
شپې د بيلتانه چې په وتلو دي

شيخ چې د بنکلا په بنار د پره شو وېل
بنکلي چې خه دي، د بنکلولو دي

۱۳۶۷/۱/۳۰

خواري سترگي

دا خود ناکامي ميني چاري دي
اوبنکي مي په سترگو لاري لاري دي
مينه چي زما ورتنه درنه نه شوه
دلته د خوارانو برخي خواري دي
زړه مي چي گوگل کي دي پرهر ترپنه
خومره د اشنا سترگي مکاری دي
رنگ چي تري گلان د ميني اخلي تل
داد مين زړه د وينو داري دي

اخلي که خمار ترينه د ميني تل
"بدره" د جانان سترگي خماري دي

۱۳۲۷/۲/۲

ناسوري پرهر

تورتتم رنا، رنا تورتتم وگنه
غم خوشالي، خوشالي غم وگنه
چې يې نظر هم په تانه خوږيږي
زرگيه داد يار ستم وگنه
چې ناسوري پرهر رغيږي پرې ستا
اوس يې يادونه هم ملهم وگنه
کله د گل پر مخ شبنم چې وينې
ته يې زما د سترگونم وگنه

تا چې پرې غم د خپلې مينې وکښه
"بدره" خواخوږی خپل قلم وگنه

۱۳۶۷/۲/۲۴

د مکر جال

تیرد گلو چي اغزو و چپره
هسي ارمان مي اسويلو و چپره
بس که ساقی دومره زیاتی خه پکار
زما تندی دی په نشو و چپره
د مکر جال دلته دی چا خور کړی
تار د جنون چي لیونو و چپره
دا چي پیغور مي د غمونو وړمه
دا خو مي زړه ستا په یادو و چپره

بدره باور مي په باور شته دی خپل
خیر که مي ذهن په فکرو و چپره

۱۳۶۷

خوني محل

سترگي دي شوې ډکې له ژړا په خه
ميني دا دې وکرله بنيرا په خه
لاړې چې جونگرې د بنکلا ووته
راغلي دي خوني محل ته بيا په خه
ياره ستا خو زلفې وې پر مخ پرته
دا شوله پيدا دلته رڼا په خه
دا خو هم ته وگڼه چې خه وشو
اوبنکې راغلي سترگو ته زما په خه

بدره چې دي نه غوښته خيالونو کې
بيادې ورته وويلې اشنا په خه؟

هرکلی

خنګه چې خپه و مه په تلو د یار
هسې یم خوشاله په راتلو د یار
مه وایه رقیبه بد یې مه وایه
زه هسې روان یمه په پلو د یار
وخت چې هرکلی مې د پښتو کوي
خود شوه راته گرانه نن پښتو د یار
سترګې یې په مینه چې رابولي ما
ځای مې د ځان وینم په بنو د یار

بدر چې خوشال پرې خپل خاطر گڼي
بنکاري یې باور بیا په وعدو د یار

۱۳۶۷

بنڪلا

پس له مود و نه نن شپه
پاس د اسمان په سينه
د بنڪلو ستورو منح كې
دا تل په لاره، انتظاري سترگې
له مينې ډكې د نظر شونډې مې
په وړېدو وړېدو
د سپوږمۍ سپينې بنڪلا
اناري سره انگي
په مينه مينه بنكل كرل
چې په همدې خوندونو
جوټې د خوب راغلي پرې
او په شيبه شيبه كې پټې شولې
سهار چې پاخيدلم
پاس مې اسمان چې و كوت

په کې مې ونه لېدې
هغه د ستورو جلگې
هغه بڼکلا او هغه سره اننگي
خوزه په دې پوه نه شوم
چې ته مې خيال ته راغلي
جفا مې ياده شوه ستا.
خو نه، زه وپوهيدم:
چې تا بڼکلا لرله
او نازېدې په هغې
سپوږمۍ هم بڼکلي ده لا
بڼايي هغه هم، ناز وکړي نور
او له همدې نه خوزه
پوه شومه چې:
بڼکلا د ناز نامه ده
په کې وفا نشته ده.
۱۳۲۷

پښتني فکرونه

جام چې په لاس کې د ساقې ښکاري
زړه کې یادونه لیونې ښکاري
دا خواثر ستاد ښودې که نه
زړه په سینه کې چې زخمي ښکاري
د مخ ډیوه دې په ورو ورو لگوه
تیاره محل دی چې سړي ښکاري
چې د راتلو نښې دې نشته اشنا
مینه او ژوند راته پردي ښکاري

چې مې سر تیت د چا ښایست ته نه شي
سر کې فکرونه پښتني ښکاري

۱۳۲۷/۱۲/۲۹

اقرار

پخوا یوازی ومه
چا پیژندلم هم نه
چا راکتلی هم نه
د چا په خوله هم نه وم
هسې بی نوم وم اشنا
خو چې په تا مین شوم
د هر چا خوله کې شومه
هر چا راته وکتلی
تولو هم وپیژندم
یواز بتوب نه خلاص شوم
هر خیز رقیب شو راته
او د خپل خان د بنمن شوم
کاشکې چې نه وای مین
کاشکې چا نه پیژندی
او د چا خوله کې نه وای
خکه د هر چا په زړه
لکه د کانو په خپر وورېدم

۱۳۶۸/۱/۳۰

لېونې فکرونه

کله د گلو په ککو خوږېږي
سترگې زما چې په اغزو خوږېږي
د لیونې زړه لیونې یادونه
په لیونو خپلو نشو خوږېږي
اورنگ اورنگ چې شول وختونه راته
ژبه پښتو مې په پښتو خوږېږي
خپر دی که خپلو فاصلې ونیوې
مینه مې کله په پردو خوږېږي

بدره د تنگ جذبې سرې نه دي لا
زړه په پښتو د پښتنو خوږېږي

۱۳۶۸/۲/۲۳

د عشق بلا

پروت د جنون دي چې په در ليووني
اخلي بلا د عشق په سر ليووني
دا چې د مينې محله ياد پري
له هغه خايه دي خبر ليووني
په كې يادگار د ليونتوب شي پاتې
چې كړي په كومه لار گذر ليووني
عقلمندان دي چې په منځ كې پاتې
نيولي لاري لراو بر ليووني

بدره له مينې نه غير مه وايه خه
غواړې خوښي كه ته د هر ليووني

۱۳۲۸/۴/۲۲

د تلو خبره

چې مې ارمان پرې ژرېدو کې تېر شو
ژوند مې د مینې په ترخو کې تېر شو
اوس په لیدو دې خوشالي چې کوم
په ما خپګان دې نه لیدو کې تېر شو
شپېه خبره وه د تلو خبره
کال دې اشنا په بیا راتلو کې تېر شو

چا کرې بڼېرې چا د عاګانې بدره
دا چې مې نن په حادثو کې تېر شو

۱۳۲۸

د احساس قرباني

دا چې ژړلی ژړېدلی نه شم
لکه پخوا زه خنډېدلی نه شم
راته کوم چا قسم په تارا کړی
نن چې دې کلي ته درتلی نه شم
دا خو حالاتو مجبور کړی يم
چې دې په مینه بنکلولی نه شم
هم مې ژړا هم مې خندا هېره ده
چې په هیڅ رنگ درته کتلی نه شم

ده مجبوري او د احساس قرباني
څه چې زه غواړمه ویلی نه شم

۲۸/۴/۲۰

د ژوند کيسې

لارې د مينې دې کړې بڼکاري
درته مې زړه کې څه گيلې بڼکاري
چې راته وايې نن سبا راحمه
دا ستا رښتيا کومې و عدې بڼکاري
خود به له دې کلي نه کډه کوم
دلته کيسې د ژوند زړې بڼکاري
په پسرلي مې باور راغی هله
لاس کې دا ستا چې نن غنچې بڼکاري

بدره پاڅېره روانېره ژر ژر
ديدار له لوري اشارې بڼکاري

۲۸/۹/۱۰

د مجبوری، خدا

نن بیا مو چې خواری، کې د ژوندون منگولې سرې دي
جانانه ما او تا کې د سمون منگولې سرې دي
رندانو چې رندی، کې د یو بل وینې کړې تویې
په دې کې د ساقی او د جنون منگولې سرې دي
خدا د مجبوری، ده هیڅ هوس په دې کې نه شته
زموږه مجبوری، کې د بیلتون منگولې سرې دي
گلونو ته د مینې چې اورو نه ورته کپړي
بس دلته د حالاتو د بدلون منگولې سرې دي

یوې ادا دیارته چې هم مړدی هم ژوندی دی
په مینه کې د بدر د خپل یون منگولې سرې دي

۱/۹/۲۸۵

په وینو رنگ

چې پرون مو په لیمو ځای ور کولو
نن نازونه خامخا به وړو د بنکلو

چې سپره تقدیر بدل کړو ترینه خلاص شو
څه به وکړو مور بغیر له ځان وژلو

کوربانې چې په مېلمه مېلمه کې وشول
څه کاني په مورې نه کړې نابالو

چې موسکا باندي یې لارو په ویر سر شو
اوس مو لاره ترینه نشته د وتلو

چې خاطر مو د ساقی په کې ونه کړ
له محفل نه یو ملگرو د شرلو

هومره زړه نیولي تللیو باندي نه یو
خومره ویر کې چې اخته یو د راغلو

یو د بل په وینو رنگ یو داسې وخت دی
ځای مونږ ته هیڅ د ناستې پاڅېدلو

چې گودرته دې په ورو یې ملا کېږي
دا منگي دي په رښتیا د ماتولو

۱۳۶۹/۲/۲۷

اقرار

مورد بنکلا مینان
تول سره یو خای و له ډېرې پخوا
زموره مینه وه له یو بل سره

خو لیونی رقیبان
زمورد مینې له ډار
زمورد مینې د بنکلا سیمه کې
تخم د شک او د کینې وکاره
مورېې د شک او د کینې په اور کې و سیخولو
موره یې ترې کړو په زوره یو د بل وینو ته

خوله مودونه وروسته، چې سره تر غاړې وتو
د هغو سره په وینو سره لاسونه

زمورد مینې مینه ناک گریوان ته وغځېدل
غواړي زموره دا شلېدلې گریوان

لاپسې نور و شلوي

لاپسې نور...

۱۳۲۸/۳/۷

د وفا جامي

په اورد مينې چې ستي به نه يو
مور ليووني شه ليووني به نه يو
زمور خپگان رقيب هسي نه دي
چې له يو بل ځني راضي به نه يو
چې د وفا جامي په ځان کړي بنکلي
ملگرو مور چېرې ژوندي به نه يو
قدم به اخلو د ثواب په لاره
خوله گناه ځني خالي به نه يو

بدره رقيب سره که غاړې وتو
خو پښتانه او ميرني به نه يو

۲۹/۲/۲۷

وېره او کرکه

مورچې واره وو
له تيارې او تورې شپې وپرېدو
ځانله يوازي کور نه، نه وتلو
بس وپرېدلو هسې، شپې نه مو کرکه کېده

غوښتل مو دا چې: دغه شپه هم ورځ وای
خو هسې کله کېده او هسې کله وشو

زموږ په دې وېره وه
چې په تيارو کې د شپې
کوم څه خوړونکي او دارونکې بلا گانې وځي
لکه شيشکه، لکه مار او لکه تور و همونه
او مورچې په دې وپرېدو، شپې نه مو کرکه کېده.

خو اوس

اوس مو له شپې سره له ورځې نه هم کرکه کېږي
هسې په ځان وپرېږو
او په ډاډه زړه گرځېدلی نه شو.

د مینې لاره

خدایه چې مینه کې سره خونه ده
لویه خبره ده وره خونه ده
زرگیه! خه داسې خپه خپه یې
دیار له خولې وتلې نه خونه ده
رقیب دې دا نیسي په نورو به عم
لاره د مینې خه یوه خونه ده
ساقی غوسه دی تسبې مه اړوه
ده میخانه شیخه کعبه خونه ده

چې سترگې سترگې بدره لارې خاری
نن د راتلو یې خه نیته خونه ده؟

۲۹/۸/۶

متکوره زره

دغه منم خامخا زور او به شي
د چا په غم زره متکوره او به شي
ليونې خدای نه به نور خه وغواړي
چې ورته بنکلي په هر لور او به شي
زرگيه راشه چې بس دا و منو
د مينې سترگو ته سور اور او به شي
مالت د مرگ او د سرو وينو چې وي
د يو خطا کې به خود نور او به شي

بنايست چې ناز شي او په تله کې شي
بدره د زره د مينې شور او به شي

۱۳۷۰/۱/۲۱

د بنېرو بام

گورئ زما که شوله ساه په ختو
بام د بنېرو ته ده ليلا په ختو
له ډېرې مينې که له کبره دي دا
چې مې په ولو ده اشنا په ختو
هره شيبه مې دې ژړا ژړا شي
که شي له خولې نه مې خدا په ختو
رنا د دوه سترگويي مله ده زما
لمره چې نه يممه دا ستا په ختو

بدره خه تندر خو به نه رالوېږي
که مې له خولې نه شي رښتيا په ختو

۱۳۷۰/۹/۱۱

لویه خدایه

لویه خدایه لویه خدایه
ستا په مینه په هر خایه
غرو لار دی درناوی کې
تولې ژوي په زاری کې

تول په مینه عبادت کې
یو همیش دې په طاعت کې
دا تور تم زموږ رڼا کړه
دا ژړا زموږ خندا کړه
زړه له زړه سره اشنا کړه
بې مینې ورکه دنیا کړه
چې شو مینه سر تا پایه
لویه خدایه لویه خدایه

چې خوشاله مو شي زړونه
ترې په تله شي ټول غمونه
د وفانوم را ژوندی کړه
دا خزان مو پسرلی کړه
چې په کارت تل د یو بل شو

دا پردي نور سره خپل شو
چې پردي نور له ژړا شو
خومره بڼه چې په خدا شو
ای په هر څه کې نمايه
لويه خدايه، لويه خدايه

په يوه لار چې په تله شو
يوه ژبه يوه خوله شو
چې شويو د بل په مينه
توي د يو بل، نه کړو وينه
کلکې خپلې ارادې کړو
زړه نه لرې وسوسې کړو
چې منزل ته په منزل شو
يو د بل د لارې مل شو
داسې وخت راولې خدايه
لويه خدايه لويه خدايه

گرددیز- پکتیا

۷۰/۴-۱۸/۱۹

د توبو په زیر و بم کې

غوټۍ گل شوله د مینې د بنکلا نغمه خوره شوه
د پسرلي د ویر په شونډو د خدا نغمه خوره شوه
پښتنه مې شوله مینه د هوس زنجیرې مات کړ
دنیا رنگه د بلا شوه د حیا نغمه خوره شوه
د زاهد ساقی په مینه شوه رندانو ته لار سپینه
د توبو په زیر او بم کې د گناه نغمه خوره شوه
وېدې سترگې شولې وینې د بنو پنجرې ماتې
تورتمونو د سکوت کې د ریا نغمه خوره شوه

د راتلو په یو خبرې چې مینه لاره څارم
بدره ماته له پیغوره د پناه نغمه خوره شوه

۱۳۷۰/۱۲/۲۲

دوکه

راته چې بنکاري چې دنيا دوکه کړم
مینی دوکه کړمه اشنا دوکه کړم
چې در خسار په رنگ یې رنگ نه شومه
خپلو فکرونو هم سودا دوکه کړم
وايه دوکو کې دې دا څه لیدلي
لکه پرون دې چې نن بیا دوکه کړم
د هیلو بن که مې تالا ترغه شو
د لیونو سترگو بنکلا دوکه کړم

د چا جفانه چې گیله نه کوم
بدره خوزه خپلې وفا دوکه کړم
۱۳۷۰

هيله

ته چي وايي
لکه ما دي خدای حيران کره
لرځه ځير شه
لرځه زړه نه تپوس وکره
چي څه وايي
بيا چي هر څه دي زړه غوښته
راته وایه
هان تر سپورو
هان تر ستغو.
لرځه ځير شه
لرځه زړه نه تپوس وکره
ځکه زړه دي دی

هنداره زما د مینې
۱۳۷۰ مرغومی

اور او وینې

لکه زما د چا په غم لمبه شو
و وطن مې و سو هر قدم لمبه شو
سیوری د شوم نظر چمن کې خور شو
د گل په شونډو کې شبنم لمبه شو
د اور او وینو کیسې ختمې نه شوې
ژبه لمبه شوله قلم لمبه شو
ځای د څه خنبلو او توبو مو نشته
هم میخانه او هم حرم لمبه شو

بدره مجبور کېدې په سر چې بنکارو
زموږه کلی زموږ چم لمبه شو

۱۳۷۱/۹/۵

د شعور رڼا

څو خو که مجبور او که مختار یمه
شیخه سم روان پخپله لار یمه
څه دې وې چې ستا په پلونو تلل و کرم
دا لکه دا ستا چې په اختیار یمه
لا چې څه امید مې تخنوي زړگی
لا خود هغې ښکلې په کار یمه
څنگه میخانې نه لاس په سر شمه
لا خو چې خمار یمه هونبیار یمه

تله د خپل شعور چې په رڼا کوي
بدره د هغو یارانو یار یمه

۱۳۷۱/۱۱/۱۴

د امید نښه

زه چې وایمه د گل مینه په غیر کې د اغزي ده
رقيب وایي لیونتوب دی فلسفه د لیوني ده
د امید مینه چې نه تخنوي زړونه مو په مینه
داسې وخت داسې شپې دي د نفرت مهرباني ده
اسمعیله ستا په غاړه به چرې بیا بیا تېریږي
له زرګي نه د خلیل چې پاک الله سره دوستي ده
مینه مینه ای زرګیه څه په مینه مینه وایي
چې په مینه پابندي ده بی وسی کې زنده ګي ده

چې په ضد د زمانې د روایاتو یمه بدره
چېرته بڼه د غم وپرونو انگازه چېرته مستي ده

۱۳۷۱/۱۲/۲

د خیال سکوت

جانانه وایه چې خپه په څه شوي
بنکېل د شو گير څنوکې شپه په څه شوي
چې زړه رابنکون نه د بلنې وایي
بیا په راتلو زما غوسه په څه شوي
چې سترې روح دې زما سترې غوښته
د خیال سکوت کې مې نغمه په څه شوي
چې په بیان مې پابندي لگوي
نو مې په زړه کې ولوله په څه شوي

پرزو دې نه وه چې اغزي په بدر
مینی سبا په څه ورمه په څه شوي

۱۳۷۲/۱/۱۰

د کابل غمیزه

کړ مرگي په تندي بڼکل
شو په وینو سور کابل
سترگې ډکې شوې له نم
سور په وینو هر قدم
شو د ناستې پاڅي غم
لاس گريوان کې د یو بل
شو په وینو سور کابل

د وپرونو انګازې
لورالورې راخوړې
شوې د مینې جنازې
د هر چا په اوره خپل
شو په وینو سور کابل

پښه نیولې پسرلي
هر قدم خوز او اغزي
لیونتوب د لیوني
په ارمان ارمان د گل
شو په وینو سور کابل

ژبه نه شوه په يوه
بنه خوربه شوله ترخه
سمه لار شوه تاتره
د يو خو په تغافل
شو په وينو سور کابل

هره لار هره کوڅه
شوله تنگه او تياره
لاخو شاره او سپيره
د پېړۍ په تکامل
شو په وينو سور کابل

د يوه مړه شوه د خدا
سترگو ونيوه ژړا
هر اشنا شونا اشنا
ټول خويونه د مغل
شو په وينو سور کابل

مست لېوني

چې هم په سترگو هم په زړه غولېږي
مست لېوني په يو کاته غولېږي
چې غولېدلي دي په هونښه کې لا
په بد مستۍ کې به څه نه غولېږي
خپلو ملگرو ته چې گورمه زه
له خپل اخلاصه په خپل مله غولېږي
چې د ژوندون په مزه نه پوهېږي
هم په خواږه هم په ترڅه غولېږي

بدره د بنکلو په خندا چې مړه دي
داسې ساده خو ډېر ساده غولېږي

۱۳۷۲/۹/۲۵

گناهونه - ثوابونه

د بنايست د سپرلي مينه كې گلونو ته شوو سترگې
چې پرې ځان او زړگي وسوځو او رونو ته شوو سترگې
شو گيرونه مو شو گپرځپلي سترگې لاپه لار كړې
د خوبونو محلونو كې خوبونو ته شوو سترگې
گناهونه ثوابي شول، ثوابونه گناهونه
ځكه مينه د جنت كې دوزخونو ته شوو سترگې
جل وهلي ځواني گرځو جل وهلو ورځو شپو كې
چې پيدا مينه د ژوند كړو اميدونو ته شوو سترگې

د ژوند ناوې شوه سرتوره د اميد مري خپه ده
د خدا موسم كې بدره چې مرگونو ته شوو سترگې

۱۳۷۳/۷/۱۸

د نظر تار

چې مې نظر په کومه لار خوږېږي
قدم قدم په پلو د يار خوږېږي
شيخه د مرگ گواښ راته خله کوي
زما خو سر په سرد دار خوږېږي
د وينو سره زما د زړه جانانه
د اننگيو دې په قار خوږېږي
دا چې په وار کې بې واری واخيستم
خو بې واري مې هم په وار خوږېږي
عشقه زما د اميدونو سترگې
ستاد نظر په هر يو تار خوږېږي
سترگې د يار به شي خوږې په بدر
چې بې مړې سترگې په ما خوار خوږېږي

۱۳۷۳/۳/۱۴

ترخه غمونه

سترگې چې ډکې شي نو وورېږي
وريځې چې نه وي اسمان نه وورېږي
بنکاري اشنا راته وي سترگې د چا
چې تاوده زړونه مو ساړه وورېږي
چې د يادونو دې خواږه وروي
خير که غمونه دې ترخه وورېږي
وي دې چې څوک ليوني نشته پکې
په دې کوڅه کاني په څه وورېږي

چې زه به هم ورلره ياد يم که نه
هغه خو هر دم مې په زړه وورېږي

۱۳۷۴/۸/۳

خدایه خیر کړې

غم مې بیا غم د جانان دی خدایه خیر کړې
غریو نیولی مې ارمان دی خدایه خیر کړې
د وطن مې د ولس په ژړا سریم
د مرگونو پرې باران دی خدایه خیر کړې
د وجدان مری خپه عاطفه مړه ده
د انسان د بنمن انسان دی خدایه خیر کړې
بلا لارې ته چې داسې په خیر گوري
د ارمان کاروان روان دی خدایه خیر کړې

تقاضا د زمانې نه پوره کېږي
بدرخان پورې حیران دی خدایه خیر کړې

۱۳۷۴/۸/۳

نیم نظر

هره ساه چي ساه ختلي زنده گي ده
غريبي ده مجبوري ده پريشاني ده
هره ورخ د نهيليو ماتمونه
هره ورخ دارمانونو قرباني ده
دا چي نیم نظري خورا اوربل ته گورم
دا زما د يار په غم کي ستوماني ده
ليونې دې خپل نظر په کانو مات کړي
چي ترخو د رقيبانو واکمني ده

چي کوڅه په کوڅه خیر غواړمه گرځم
بدره مينه کي مې برخه گدايي ده

۱۳۷۳/۹/۱۴

ژوند

ته غونچه د گلو يې
زه په نغمو روږد بلبل
ته د خدا شين سپرلی
زه له رنگه ژپر خزان
ته يې ازانگه د عشق
زه په دار د حق منصور
ته يې درنا بنکالو
زه تورتم خوړلی يم
ته بنکلي هنداره يې
زه درکې حان گورمه
۱۳۷۴/۱۲/۲۲

پاکه گناه

بیا دې ژر پر مه وعدي په سلگو
بیا له ما بنامه دي ډبوي په سلگو
ياران په خان پورې يې چيرته اخلي
که نه اشنادي يارانې په سلگو
بیا دې زما په اوبنکو وخندي
بیا راستنې دې کرې جرگې په سلگو
گوره زگېروي زما د پاکې گناه
خولې ته مې راغللې توبې په سلگو

سهار ما بنام چې په کې ورک وم بدره
هغه د مینې دي کوخي په سلگو

۱۳۷۴/۲/۹

خودي او بي خودي

عشقه حيران يمه چې شه کومه
هغه کومه چې يې نه کومه
ژارې او خاندي ستا يادونه اشنا
هر شه کې خونبه چې د زړه کومه
د مخ او زلفو دې چې ياد کې شمه
کله رڼا کله تياره کومه
ارمانه بيادې قرباني ورکوم
خوا سويلي ساره ساره کومه

بدره يو غږ چې د خودی شومه زه
د بي خودی په لاره تله کومه

۱۳۷۳/۱۲/۷

زموږ کلی

هلته چې څوک

چېرې زما په کیسې

غور نه باسي

هلته چې څوک

د چا خبره نه اوري

هلته چې سرې د شپې منگولې

د سهار په ستوني

بنځې دي لا

هلته چې بنکلي ستوري

خلک په کانو ولي

هلته چې مینې ته د عشق په سترگو

نه گوري څوک

هغه،

هغه زموږ کلی دی

چې رقیبان په کې واکاره دي لا.

۱۳۷۴/۷/۱۲

د ارواښاد استاد علامه پوهاند رشاد د ۷۴ کاليزې په ورځ

موسکي گلونه

ټول مو سمونه پسـرلي غواړمه
د ژوند گلونه دې موسکي غواړمه

د غمو سترگې درته مه شه چپرې
تل دې په ژوند کې خوشالي غواړمه

چې وي بي خوده د خودی په مينه
ژوندي همدا سې ليوني غواړمه

د پيغلي ميني د وربل گلونه
د احساساتو مې زلمي غواړمه

يون چې تکل وي د ازمون په لاره

د ميرني قيام ميرني غوارمه

د ننه سترگونه اورونه اوري
گلونه سترگي پروني غوارمه

د قام چي مات انځور پيوند کړي زما
روښان، احمد، خوشال، هجري غوارمه

۷۴/۸/۲۴

نومونه:

يون، محمد اسمعيل يون
ازمون، لعل پاچا ازمون
تکل، احمد تکل
انځور، زرین انځور
پيوند، علي گل پيوند
روښان، بايزيد روښان
احمد، احمد شاه بابا
خوشال، خوشال خان بابا
هجري، اشرف خان ختيک

گنهڪاره توبې

په ما ورپرې چې بي واره توبې
دامې وتلې له اختياره توبې
د گناهونو كه لورپرې په ما
راځي مې خولې ته گنهڪاره توبې
لا گناهونه وار له واره راځي
لا چې كومه وار له واره توبې
گناه مې ستا په شانتې نه ده كړې
چې دې كومه تر سهاره توبې
شيخه له ما هم گناهڪاره بنكاري
اور مه ستا چې دا بيشماره توبې

عشقه دا ستا چې گنهكاريم بدر
خود به كومه ستا لپاره توبې

۱۳/۹/۱۳۷۴

کوچی مینہ

نه پرېدي خونبۍ نه مې غمونو ته
فکریمه وړی ستا یادونو ته
گل یې خو چې گل درلره نه وایم
اور ورته کوي دلته گلونو ته
منځ گلاب، نظر گلاب، ادا گلاب
خوب گورم چې دانگمه اورونو ته
عشق چې نظر نه شي سپیلنو په نوم
اچو اورونہ خپلو زړونو ته

چارې اخر وکړلې کوچۍ مینې
وخته بدره جگو غرونو ته

۱۳۷۶/۵/۳۰

جدا جدا غمونه

کله په جام او په مینا ماتېږي
زما چې تنده په یاد ستا ماتېږي
لکه غمونه چې جدا جدا وي
هسې مې زړه جدا جدا ماتېږي
د لیونو زور که دې ولیدلو
رقیبه سردې خامخا ماتېږي
یو زما زړه دی چې هر دم ماتېږي
یو ستا وعده چې هر سبا ماتېږي

بدره چې نه یې سوځي سترگې په ما
زما نظر پر هغې لا ماتېږي

۲۰/۱/۱۳۷۲

افغان زړه

ليوني زړه چې اور په ځان اخستی
چا ورته نوم بيا د جانان اخستی
ژوند کې چې ماته دی ډېر گران لوبدلی
هغه زړه تارانه ارزان اخستی
رقيب په عشق بولي د مرگ سندرہ
لاس کې يې تيغ سره قران اخستی
زړه مې افغان دی تيت کاته يې نه زده
خويې قلنگ د عشق په ځان اخستی

د خپلې ورکې د کاروان په مينه
بدر قدم په بيابان اخستی

۱۳۷۷/۲/۲۵

د مليار کاکړد واده په موقع

يو نيزاره شور

شپه ده د خوندونو په خوندونو کې
جوړه زلزله ده په دوه زړونو کې
ساتو به ابادې دنوا کوڅې
يو نيزاره شور لرو سرونو کې
ژاړود ارمان ماتو منگيو ته
مور د خپل نظر په گودرونو کې
وخته ستاله مينې مور تاو کړي دي
زړونه د زخمونو په شالونو کې

بدرزه مليارد هغه بني يمه
خاندې يې جانان چې په گلونو کې
۱۵/۸/۱۳۷۷

د مینې تنده

د عشق په شین فصل مې ووري د لوگرو باران
د خدا پیغلي راته قتلي کړې د زغرو باران

په وړانه غاړه د گودر ماتو بنگرو ته ژاړم
ورکوم للمې د زرگي ته د سندرو باران

بنکلي ده هسې کبرجنه که نه ښه پوهېږي
چې د غوږو کچکول کې غواړم د خبرو باران

غواړي دورې ستاد کوخې خوالوتلې نه شي
د خیال کوتري مې وهلي په وزرو باران

د لیوني زړونه زموږ د مینې تنده وژني
خدايه پر کلي مورامات کړې د دلبرو باران
د تورو سترگو یو وار هم په زړونو نه لگېږي
د غرونو لاره ورکه کړې د گورگورو باران

د انتظار د لارې پیغلي ته د هار په مینه
د سترگو سیند مې بهوم د مرغلرو باران

سم دم په ډاگ کې زما د خیال په بنا پریو بدره
ووري همدا شپبه شپبه د جادوگرو باران

1377.8.20

پېغله نوا

لکه گیلې چې له جانانه راځي
خولې ته سلگۍ مې له ارمانه راځي
د مینې شمس بیا خورولې دی چا
خوږمن او زدی له ملتانه راځي
حسن ارزان نه دی هر چاته نه دی
گرانه سودا لاس ته په گرانه راځي
زلمی شپونکی ارمان له ځانه وتی
پېغله نواله نیستانه راځي

بدره چې خپریې د مینې گنم
باران د کانه له اسمانه راځي

شپونکی ارمان

غم غم د زړه تارو ، نه مې سندرې دي راتاوي
له بامه د خيالونو مې کوترې دي راتاوي
دا هسې لیونی او سترگې سترگې چې ورگورم
نن ډېره موده پس رانه دلبرې دي راتاوي
نوا نواله سوزه چې شپونکی ارمان مې ژاري
د مینې له نیزارو نه لوگرې دي راتاوي
جادو هغه جادو ده او هماغه جادوگر دي
خو-بیلي نوې نوې څه منترې دي راتاوي

جانان راته وې بدره چې نږدې رالره نه شې
شاعریې ستا سینې ځنې بخرې دي راتاوي

۷۷/۷/۷

د حيا مينه

يو سترې خيال يمه دمه غواړمه
د زلفو غېږه کې دې شپه غواړمه
چې په کې وړمه د نظر بېرې مې
د سترگو سيند خپه خپه غواړمه
له شوره غلې چې درگورمه دا
د حيا مينه کې بوسه غواړمه
چې پر هرونو سره مينه کوم
زړه خراغان ډيوه ډيوه غواړمه

د مينې اوره څه لمبې بنکلوه
د بنکلا مخ خوله خوله غواړمه

۱۳۷۷/۱۰/۳

د بي نيازی دم

کلی د شور دی دا منمه خو څوک ساز نه کوي
د زړه تارونه مې اوډه دي هيڅ اواز نه کوي
ريبار رښتنی دی منم خو ملامت هم نه يم
جانانه هر چاته خبره څوک د راز نه کوي
يو خوا ملا په موربه دم د بي نيازی کړی دی
بل خواله بنسکلو ادا هېره ده او ناز نه کوي
انداز د سترگو دې د باز بدل بدل غوندې دی
د زړه کوترې مو چې غلې دي پرواز نه کوي

خوا به له زړه رڼا چې سترگونه دې اخلي اشنا
د بدر داسې کلام څنگه به اعجاز نه کوي

۱۳۷۷/۸/۷

جانان

دا د موسی سترگو می نور دی جانان
د مینې هغه کوه طور دی جانان
په تار کې پت د شومه دم د ستار
یو غلی شور غلی سرور دی جانان
زرگی یې شته خو مینه نه شي کوی
ما ته راگوري نه، مجبور دی جانان
داسې ترور وختونو واخیست پسې
چې اوس له خانه هم ترور دی جانان

د زړه د باغ د گلو پانو کې شین
لکه پر هر په وینو سور دی جانان

۷۷/۹/۷

د خوب ډولۍ

سندرېزه تنه ايي ده د ژړا په تال سندرېه
راياد پرې مې جانانه ستا يوه يوه خبره
دابه څه شي که مې زړه او سترگې او بنکې ويني راشي
د بنسامارو زلفو مينه غواړي لال او مرغلره
هره شپه د خوب ډولۍ کې مې د سترگو ويده کېږي
يوه پيغله بنا پرې د قاف له غرونو سترگوره
چې هغه دنيا بې حورې او غلمان نه غواړي شيخه
اخردا دنيا هم کېږي بې يارۍ او بې دلبره؟

چې گودردی خو په بنکلو بې له بنکلو گودر نه دی
بدره ماليدلي نه دي مين زړونه بې پرهره

۱۳۷۷/۱۰/۲۷

د زرگی لپه

د خوانی خمار زما که سرگردان او تار په تار دی
ستا سینه د مشکو بنار دی د لونگو جوړ بازار دی
د زرگی په لپه وینې هر پر هر ته ورکومه
ارمان مخ را اړولی وایې پار نن د بهار دی
شیخه راشه چې له زړه نه داسې روغه سره وکړو
زه پرتا چې نه لگېږم نو دا ستا پر ما څه کار دی
پار وگره د عشق غواړي چې د مینې هوده وایې
بیا چیچیلی کوم مین د زړه په سرد خمار مار دی

د نوا پیغلي له مینې ورنه تاوې دي چې بدره
جوړ ارمان زما شپونکی دی د زرگی زما نیزار دی

۱۳۷۷/۱۰/۲۷

د غزلتور و آئینې

عشق د زمر و سترگو، چې هغه لیونی نه لري
زمور د زړونو د بنتې شاري دي هوسی نه لري
شپیلی شپیلی چې په کې پیغله نوا و نغار مه
کو چې سندر مه د درد هغه کېدی نه لري
چې هر سهار ویده وینسپری، ویده خوب ته ورځي
د کلي دنگ دنگ چنارونه مو مرغی نه لري
لا خو مو مینه ده په عشق کې پرهرونو سره
چا وې زمور د هیلو ناوې چې ډولې نه لري
د غزلتور و آئینې به در ته مخې ته ږدي
په تامین دا ستا شاعر بله ډالی نه لري
دیو د شوگیر زمور د سترگو په شپو سیوری کری
بدره مودو نه مو خوبونه بنا سپری نه لري

۱۳۷۷/۱۲/۱

د سترگو مینه

زما خبرې نه زده
ما خو ویل درته چې
همدا په سترگو سترگو
بڼه ده پوهېږو سره
گوره!

خپه شوي اخر
چېرته د خولي خبرې
او چېرته عشق

د سترگو

۱۳۷۸/۱/۱۱

د اوبنکورمي

خولي ته مونه راخي د خوند خبره
له موربه هپره ده د ژوند خبره
په ليونو زړونو مو اور لگوي
جنگ کي د سترگو د اور بند خبره
سترگي مې پيايي چې د اوبنکورمي
کېردي کي نغستي د ايلبند خبره
نه زموږ زړونه شول په غشو ماره
نه بنکلو زده کړه د پيوند خبره

ملالي هيلي مو په زړو کي بدره
په مينه نغاري د ميوند خبره

۱۳۷۸/۲/۱

د سترگو شپول

له زړه نه سترگو سره مينه لرم
وروكي كلي كې بنارونه ساتم
د انتظار د غشو نښه دې كرم
د شوگېر شپول كې چې خوبونه ساتم
لا چې راځي ته د اغزو موسم كې
لا به په سترگو كې گلونه ساتم
د اوبنكو مخ وروړم گردونو ته چې
زه په دې لارو كې پلونه ساتم

دا خو چې بنكليېه خراغان دې خوښ دي
له مينې زړه كې پر هرونه ساتم

۷۸/۲/۲۱

پوښتنه؟!

وخته پوښتنه لرم
پښه نيولی شه لږ!
خيال مو د سرو شونډو کې
د زړگي رنگ و بایله
هغه د جل موسم کې
للمي ارمان ته مو خپل
باران د وینو ورکړ
اوس چې د تورو زلفو
دام کې گپړيو
وايه چې څه به کېږي؟
۱۳۷۸/۳/۱۸

ژوند

ژوند

يو سيند دی

کله مست، د خپو ورا سره روان وي.

داسې مست چې لبرېزی نه

ساحل هم په مخه اخلي.

کله داسې شان وي ترې

چې له تندې خپل لاسونه

په دعا وي پورته کړي

د مستی او

شور

باران

ته

۱۳۷۲/۵/۲

پته

عشقه بلا دې واخلم
مینه کې تا سره مې ځان ورک کړی
راته جانان ورک شوی
درنه یې پته غواړم

کله ماشوم چې وم
ورکوټی ومه
چې به یوازې چپرته و خوځېدم
په نیمه لار به لار شوه ورکه رانه
او ځای پرځای به کرار ودرېدم
چې به مې ولیدل څوک
ورو ورو لمن مې د ژړا نیوله
د چا به زړه را باندي وسوځېده
راته یې لارښودله

کله چې کټ مې د خوب

د کلا څنگ لويې
د پرې ته وويست
تر نيمې شپې د پانو شور کې ورک وم
او د همدغه شور په لپچو به مې
سرا پښوده
يو وخت
خوبونه رانه
د چا د دوه سترگو
د ياد کوترې

وزرو کې و نغاړل
دورې دورې شوي
او د هسک غېږه کې
پناه شوې رانه
چې بيا مې ونه ليدل
ما مې خوبونو پسې
ان په تورتم کې د شپې
د شوگيرونو لاره ونيوله
له گړنگونو پسې واوښتلم
او بيا به ستړی ستومان

کت ته د خوب په مینه وختلم

همهغو شیو ورځو کې

یاد کې دهغو سترگو

له ځانه ورک شوم پسې

داسې یو ورک

چې به ویلې مې دا

چې زه هم شته یم که نه؟

خو کله کله به د درد لاسونه

په پرهرو به مې راتېر شول د زړه

او په یو داسې غږ یې

زما د زړه غوږونه ونازل

بدره زه مینه یمه، مینه یمه

له هغې شپې نه وروسته

هغه

غږ

هره

شپه

په زړه مې لاس تېروي
اوزه اوس هره شيبه
په هغه غږ پسې يم
ورپسې ورک يممه زه
داسې يو ورک چې ورک په ورکو کې يم

سلام، سلام
عشقه، سلام مې پرتا
درځنې پته غواړم
راته مې ځان وښايه
راته جانان وښايه
۱۳۷۸/۹/۴

د سترگو تری سیند

عشقه راوغخوه لاس د بنگرو خوب ویني
د زره تارونه مې ویده د نغمو خوب ویني
زما د سترگو په هندارو د باران تصویر ته
مراوی گلاب مې د زرگی د وړمو خوب ویني
زما ملت ته ازمینت کې د خلیل د عاده
د وخت په لپچو هره شپه د لمبو خوب ویني
چې هره شپه یې په هندارو د خلدل خوبونه
اوس مې د سترگو تری سیند داوبو خوب ویني

مینه کې بدر لاس نیولسی د عارفو او بنکو
دې مریدی کې هره شپه د تسبو خوب ویني

۱۳۷۸/۳/۲۷

مینه

مینه کوو له هر انسانه سره
موره ژوندي یوله دې شانه سره
هره شپبه د مینې ذکر کوم
زه چې غږېږمه له ځانه سره
زه خو ظالم ورته له نازه وایم
ستم خونه بنایي جانانه سره؟
لار د سندرود بازار لټوي
کچکول د روح مې له ارمانه سره
زه یې دې سرو سترگو ته کینولم
یاري د اوښکو له گریوانه سره
جانانه بدر دې یادېم که نه
تا یادوم جان او قربانه سره
۱۳۷۹/۷/۱۸

سترگي او رانجه

تا خو وي راحه چي نور

د سترگولار

بدله کړو

داسي چي وه گرانې

بيا دې ولې

سترگي تورې کړې؟

۷۹/۸/۱

SAMS00R.COM

د ارمان رضا

چې دې خدا ته عشقه ما کړې ده
ووايه داسې ژړا چا کړې ده
مادې ژړا ته ژړولې ژړا
تامې ژړا باندې خدا کړې ده
مه راته گوره بيا په غبرگو سترگو
ساده کتلو دې بلا کړې ده
زه پسې خم ساقي چې تنبتي رانه
بنکاري چې خه بلا ملا کړې ده
ستا په انکار چې هم درخم کوخې ته
ماد ارمان خپله رضا کړې ده
شيخه نو دا سمې له کومه شولې
بدر چې ټول عمر خطا کړې ده

۱۳۷۳/۱/۱۲

ماشومه مینه

سترگو نیولی چي دنم لاس دی
د زره په تارمی ایبسی غم لاس دی
مینه کي عشق او جانان گرم نه گنم
دی کي زما د زرگی هم لاس دی
دایو درواغ به درته هم ووايم
چي در بنتیا راسره سم لاس دی
چي **د** ولس د لاس بنکلا **بی** جام دی
پر دی مالت تبرکری جم لاس دی
چي رسپدلی دی د وخت گریوان ته
دی کي یوازي زما گرم لاس دی
بدره ماشومه مینه ژاري راته
جانان پت کړی ترینه مم لاس دی

۱۳۷۸/۳/۲

د خوب کو ترې

سترگه و ته نه راځي د خوب کو ترې
برند په بڼه د شوگير باز ناست دی
د چا به مينه وي له بنکلو سره
زما په زړه د بنکلو ناز ناست دی
جانان په دې خپه چې غږ نه کوم
زما له چيغو نه او از ناست دی
سازمې د ژوند د بنکلا جوړ دی چې پرې
داسې مې عشق په زرگي ساز ناست دی
چې خوشالي مخ په سالو کې نغاړي
په زرگي پټ د غم غماز ناست دی

لاس په دعا د مينه بې رب ته بدر
ستا د بنایست پر جای نماز ناست دی

۱۳۷۸/۳/۳

لعل پاچا / از مون ته

يوه خواله

اشنا پوهېرې به خپه يمه ډېر
هغې شپې راته زړگي خوړلي

دلته کې هر څه د رواج قرباني
بس تش نامه د محبت پاتې ده
دلته کې مينه هم د زور خبره
دا کمزوري لا په قوت پاتې ده

دلته لا مور په ته او زه يادېږو
دلته ارمان د فرید سر خوړلي
دلته کې وينه لا په وينه مينځي
افغان خو مرگ ته د افغان وتلي

ستا د خدا دې ائینه کې اشنا
زه يې بنه گورم د ژړا انځور دی
خواری خوړلي چې يې نه پېژنو
دې کې زما دې کې دا ستا انځور دی

دا ستا ژړا په ځان خندا گڼي چې
پرېده چې تل دې په خندا سره خوري
د محبت په نوم نفرت چې کوي
پرېده دا خلک دې چې لا سره خوري

دوی دي د غرونو لا د بناړ خونه دی
دوی لا د ژوند په مانا نه پوهېږي
دوی لا له ژبې کار د تورې اخلي
خدای که ټول ژوند په مینه وپوهېږي

منم د تورې او قلم ژبه ده
توره تېره قلم کې ساه نشته
دا پښتانه دي گنهکار پخپله
که نه پښتو کې هیڅ گناه نشته

۱۳۷۹/۵/۸

پېژندگلوي

يو اشنا در پېژنمه
چې له خپله ځانه ورک دی
سخته ډېر نه شي زغملاى
په خوى کروړ په زړه نازک دی

هره ساه يې مينه مينه
ژوند يې مينه کې اغړلى
چا له مينې دى پوښتلى
زړه يې لاسو کې نپولى

نه په ژوند نه يې په خوند دى
د بنکلا بس په يو شرنگ دى
مينه مينه مينه غواړي
له بې مينې ژونده تنگ دى
کمزوري يې بله نشته
بس يو دا چې خالي لاس دى

کوم قوت چې ځان کې ويني
هغه مينه او احساس دی

د جانان په تصور کې
کړي د مينې ماني جوړه
غلی غلی ځانته ژاري
شي او به له سينې کورپه

ملگري او مينه پالي
ورته گرانه يارانده
چې کوم يار خوشاله ويني
وايي مينه همدغه ده

پرون و سونن سوځېږي
د ده برخه سوځېده دي
ازادي ازادي وايي
خو لاسونه يې په خوله دي

د چا اوبنکې راشي غم نه

خانتہ گونہی بی و سی نہ
د دہ سترگی شہی را ډ کھی
اشنا ډ پری خوشالی نہ

چھی دا خیل زرگی تسل کری
کله کله توری نغاری
د شعر پبغله کری راخپله
مینہ مینہ ورنہ غواری

بدر ژرد پیژندودی
نہ غر پری نہ د کار دی
طبیعت کھی نازک رنجه
زپر په رنگ په وجود خواری
۱۳۸۰/۱۱/۳

مزل منزل کي اوبنکي

همدا دعا کوم، چي خدايه ډيره زنده گي
راکري په زړه داسي يوه وږه زنده گي
ماشوم زړه مې گرم نه دی دا چي نه اخلي زور
وهمونو نه وه ډکه زما تېره زنده گي
نه شاته بېرته تلای شي او نه مخته کومه لاره
يوځای کي سپری داسي کري راگېره زنده گي
چي تاگورمه کله دا خپل ځان شي راته یاد
چي ته نه يې جانانه ده مې هېره زنده گي

مزل منزل کي اوبنکي نوره هيڅ هم نه ده بدره
چي کله يادومه خپله تېره زنده گي

۱۳۸۱

وېره

د ماشومتوب هغسې

يوازيتوب

او شپې نه

کرکه لرم

يوازيتوب

او

شپه ده

چې زړه کې

وېره

کري

۱۳۸۱/۱۲/۱ شپه

ګران اسدالله غضنفر ته

مینہ

ستری د دی ژوند له هره چاره یم
یار مې شته عجیبه ده بې یاره یم
بیا بیا چې داستالمنه نیسمه
عشقه تا ایستلی له بل کاره یم
بنکلی یو ترون مې دی ولس سره
دې مینه کې لری له سرکاره یم
کار د زړه کې پام چې مې ونه پوښتی
دې مجبوری ویستی له اختیاره یم
لویه ده د خدای دنیا خوزه په کې
بې کلی بې کوره او بې ښاره یم

ډېر به وایي ډېر بدره مئین نه دی
زه خو هم روان پر دغه لاره یم

۱۳۸۲/۲/۳۰

د مینې حق

منم چې ما سره دې نه رغېږي

خو دا ته نه یې

راته یې گرانه ډېره

در سره مینه لرم

او زړه مې غواړي هر نظرت ته دا ستا

جان له لوگی لوگی شم

درځنې وگرځمه

خو دا یوه خبره

زما له زغمه وتې

خو دا یوه خبره

در سره نه منمه

خو دا یو حق درلره نه درکوم

چې راته وایې هر وخت

ما سره مینه مه کړه

ما سره مینه مه کړه

۱۳۸۴.۲.۳

په کابل ښار کې د وړې د میاشتې د 14 نېټې د چاودنې
او د بې ځانه ولس د شهادت په ویر کې

د کابل غم

زموږه زړونه دي چې چوي د غمونو سر ته
رښه یو داسې زړه دي رانه کړ چې غم پکې چوي
پر ماد مینې او ښکلا پیرزو د هیچا نه شته
کابل چې ښکلی شي لږ ساه واخلي بیا هم پکې چوي

۱۳۸۱/۲/۱۴

ښاپېری

ولې حیرانېږې، چې درگورم

بسم الله وایم

تا مگردانه وي:

ښاپېری، یمه؟

۱۳۸۱/۵/۱۸

تري گريوان

نبه مي گوري، ڊپر ارمانه ستري يم
مه مي لٽوه جانانه ستري يم
نه مي شته سکون، قرار مي نشته دي
ڊپر له دي مکان زمانه ستري يم
خه که سره لمبه رالره ځمکه شوه
ستاد لاسه هم اسمانه ستري يم
وچي مي چيني د سترگونه گوري
تري، له دي خپل گريوانه ستري يم

دومره بدره ستري له چانه يمه
څومره چي له خپله ځانه ستري يم

۱۳۸۷/۲/۱۸

د لېونتوب مبارکي

ژړا زما به په مزار کې کوي
ډېرې به بلې هر يو وار کې کوي

هغه زما د زړه له واکه نه دی
ته چې دسترگو يو گوزار کې کوي

عشقه ته هم زما د زړه په څېر يې
دا بې واري چې ته په وار کې کوي

پتې په کې بنکاري دي اقرار په مينه
کومه خبره، چې انکار کې کوي

شېخه په دې کې دې بس نه يممه زه
ته، چې خبره د زړه کار کې کوي
هغه خبره دې رښتيا بنکار پېرې
پتې يې هر چا نه، چې ډار کې کوي

وا مبارک دې لېونتوب شه بدره
خبرې ځان سره په لار کې کوي

۱۲/۹/۱۳۶۹

دباران انځور

ما خپل قلم

اشنا

له وريځو ډک کړ

تا د باران رانه

انځور غوښتنی و

۱۳۸۷/۳/۳

SAMSOOR.COM

ژوند

اوبنکې مې په سترگو کې ډنډه پرې ژوند
دا خو ستا له مخه مې خوبنې پرې ژوند
هره لاره ستا منزل ته رسي خو
لار په لاره ما سره سوځې پرې ژوند
خومره، چې ترخه شې لا خوبنې پرې مې
چا ويل، چې نه به لا خوږې پرې ژوند
راشه يوه خبره مې په زړه کې ده
راشه، چې خبره پاتې کې پرې ژوند
يار شته دی خو زړه کې چې دا هم نه وي
ځای په ځای ولاړ دی که تېرې پرې ژوند
زړه ته بدر کم دی خو چې راشې ته
دا لېونی خوبن دی، چې ډېرې پرې ژوند

۱۳۸۸.۵.۱۴

زما زړه

پېژنم يېې بڼه جانانه ما ته معلومېږي، زړه
وايې خله نور ستا دې وي له تاسره جوړېږي زړه
دا منم زما دی خو له ما سره رغېږي نه
عشقه دا خو ته يې چې په ژبه دې پوهېږي زړه
تا پسې او به او به، او به شولو که گوري يې
دا دی او بڼکې او بڼکې مې له سترگونه توپېږي زړه
ها چې ماشومان وولا او لاس نيولي گرځېدو
پوه به شوم، چې هر نظر سترگې سترگې کېږي زړه

بدره بڼه يې پېژنم يو عمر مو ژوند کړی
تېر به شي له ما نه خو له عشقه نه تېرېږي زړه

۱۳۸۸، ۶، ۵

د شپې لس بجې، کور

ظلم

په دې زه نه پوهېږم

دا ظلم ولې کوي

دغسې ولې وايي

چې زه يوازې يم

خير!

ورته به څه ووايم

هغه خبره نه ده

بنايي ما نه پېژني

بنايي هغې زرگيه

چا سره سترگې جنگولي نه وي

او دا ورته بنکاري نه هيڅ

چې زه يوازې نه يم

زما په زړه

زما په ذهن

او په خيال کې يوه دنگه اوسي

چې په هر دم او قدم

هميش وي مله راسره
راسره خاندې او خبرې كوي
له دې يادونو سره
ما ته مې ځان يوازې نه بنسكار پرې
خو هغه ظلم كوي
او بس همدا
يوه خبره يې ده
چې زه يوازې يم
خوزه يوازې نه يم
ما سره مينه مې ده
۱۳۸۸.۶.۱۸

مینه

وروسته له شلو کلو

په خپلې کړې دعا

منې!

چې ډېریم پښېمانه گلې

له چانه ومې پوښتې

ډېر مې نږدې و موندې

هغه شېبه په زړه مې نور وورېد

سترگو مې د هغو شېبو

رڼا رڼا په انځورونو شولې

هغه شېبه هم راته یاده شوله

چې تا د خپل حسن

غرور ته مخ کړ

او پر ما تندر پرېوت

زړه مې ټوټې ټوټې شو

ما مې د خپل زړگي توتو ته ژړل
او د همدې او بنکو بهير په شپو کې

توتې توتې زړگي مې

جانانه لپه شوله

هغسې لپه د بنپرا

چې نن پنبېمانه يم پرې

۱۳۸۲/۸/۲۷

کندهار، نوی ښار

SAMSOOR.COM

خوان زړه

عشقه بڼه گوري، پر هرونو نه، چې جوړ دی زړه مې
چې مېلمانه لري نو مه وايه، چې سوړ دی زړه مې
اوبه اوبه خو بس جانانه يو په تا پسې دی
کنه غمونو د دنيا ته خو کروړ دی زړه مې
ورت ته د ډار او د دېوانو کيسې نه کومه
هسې نه ويې وهي وپره لا خو ووړ دی زړه مې
خلک دا وايي، چې اخر کې هرڅه زړه ووهي
يو څوک خو ودې وايي ماته عشق نه موړ دی زړه مې

زيره کې سپين و پښته منم چې وپرولی يمه
خو بدره دا منلی نه شمه چې زوړ دی زړه مې

۱۳۸۸/۲/۲۲

نیمگري شپي

راڻه ڪه گوري يي خوبوري شپي دي
تيارو ڪي نغبتني اشنا سترې شپي دي
وي دي، راڻم او بيا له هغي شپي نه
خوب مي له سترگو ڇني وري، شپي دي
زړه مي دي سيوري ته چي غوارم هميش
عشقه له غبر مي دي راوري شپي دي
ارمانه ستا سودا اڃيستي يمه
زما د ژوند ډبري نيمگري شپي دي
منم ڪه سختي دي خوري خو هم دي
د ميني غبره ڪي مي ڪري شپي دي
په انتظار انتظار بدردا ستا
پخپلو اوبنڪورنهي ڪري شپي دي

۱۳۸۸/۹/۹

مینه

منم، چي مخته تردې
ته، خوبښدې مې زیاته
راته وې گرانه ډېره
خو دا احساس مې کله کړی نه و
داسې مې هیڅکله گنېلي نه وو
زړه مې دغسې درزېدلې نه و
کله یې هم داسې خبرې رانه نه وې غوښتې

پرون سهار کله همدا، چي ته مې ولېدلې
د زړه درزانه وایم
راته تر هر وخت او تر هر چا اشنا
بنکلي ښکاره شوې ډېره
ما داسې ښکلې
کله لېدلې نه وې
ستا دا ښکلا جانانه
شوه زلزله مې په بې حسه زړه کې

دغسې ټوله ورځ ما بنامه پورې
زړه تخنولمه، له ما نه يې خبرې غوښتې

ما بنام ناخاپه غوندي ځير شومه، چې
بهر رها ده، هر څه سپين ښکار پرې
هسک ته، چې ومې کتل
سپورمې د خوار لسو وه
ما د سپورمې څېره کې ته ولېدې
زړه مې بيا وسکونډلم
بيا يې خبرې غوښتې

خوب کې مې وليدل، چې
زه په رڼو اوبو کې ژوند کومه

سهار، چې پاڅېدل
پوه نه شوم ولي يودم
زړه کې له تا سره مې
احساس د مينې وکړ.

۱۳۸۸ د ليندۍ ۱۳

سترگي، مينه او کرکه

تا چې له ميني، ميني وپوښتلم
او ما په ډېره مينه وويل درته
چې زه مين پخپلو سترگو يمه
له خپلو سترگو سره مينه لرم
خو ستا نمجنو سترگو
کرکه مې راوسته له خپلو سترگو
وې مې چې کاش کله مې سترگې نه وې

د چنگاښ شلمه ۱۳۸۸

يادونه:

په ۱۳۷۷ هجري لمريز کې زما د منظومو کړنو يو ټولگه د
نباغلي اسمعيل يون په زيار چاپ او خپره شوه، دلته له هغې
ټولگې څو بېلگې بيا راوړم.

د خپل پلار په وير کې

ورک په ورکو کې

شېبې شوې تېرې

کلونه تېر شول

خو مې په زړه لکه د نن ورېرې

په ياديدو کې دې نن

په زړه مې غم را پرېوت

سترگو مې اوښکې وکړې

درېسې و مې ژړل

په زوره زوره هسې

چې چا په چا پسې ژړلې نه دي

هیلو اسرو واخیستم
چې دې مزار ته درشم
چې دې زیارت وکړمه
زه له کلونو وروسته
ځکه کلونه کېږي
چې ستا له مړینې وروسته
زه له خپل ځان او له جهانہ ورک یم
یو داسې ورک چې ورک په ورکو کې یم
غواړم د سترگو اوبنګې
دغه رانه
دغه کلونه ستوري
دغه ځولۍ مې د غمونو خپله
ستا په مزار باندې راوغوروم
سم دې له ځانه سره وژروم
درته کیسې مې د دردونو د غمونو
تېرو هېرو وکړم
هغه کیسې چې ژړوي مې هر وخت
هغه کیسې چې ځوروي مې هر وخت
هغه کیسې چې راته تا یادوي

هغه کيسې

هغه کيسې چې په کي ورک یمه زه
يو داسې ورک چې ورک په ورکو کې یم

۱۳۷۰، ۱۲، ۲

SAMSOOR.COM

لارورکي لاروي

بيگهه خوب کي مې ليدل چي
يولارورکي مسافر يم
ناليدلي لورته خوځم
په منزل يم
د شېبو په تېرېدو کي د يو گن ځنگله و مخ ته
خان مې مومم
په فکرونو کي ډوبېږم
هرې خوا ته
د سترپا له ډک نظره
بس او تر او تره گورم
لتومه يوه لاره
له ځنگل نه د وتلو
خو چي هرڅومره زه گورم
لاره نه شته په ځنگل کي
له ځنگل نه د وتلو

له فکرونو ځنې وروسته

دغه هيله مې په زړه شي:
کاشکې يو تن دلته وای خو
چې پوښتلی مې وای دو مره
له ځنگل نه د وتلو
کومه لاره چېرته شته ده
او که نه شته.

په همدې هيله کې ومه
چې يو څو تنه له لرې
رانبکاره شول
سم چې ماته رانږدې شول
ترې مې وپوښتل په مينه:
چېرې درومې کوم پلو ځئ؟
لکه ما غوندې لارورکي خو به نه يئ؟
يو تن ماته رانږدې شو
د سترپيا له ډک زړگي يې راته ووي:
دا ځنگل زموره کور دی
له مودو په کې اوسېږو
لارې گورو د وتلو

د منزل پلو خو څېړو

ما چې وکتل دوی هم وو
لکه ما غونډې لار ورکي
زما هم ډېرې مودې شوې په کې تېرې
په لټون د یوې لارې د وتلو.
د مودو په تېرېدو کې
لکه ما غونډې لار ورکي
یو په بل پسې راتلل او زیاتېدل به
د ځنگل د ونو شمېر ته
ټول په یو مقصد روان وو
یوه لار مو لټوله
له ځنگل نه د وتلو
خو پیدا مو چېرې نه کړه
هسې لاره چې ځنگل نه په وتو شو
حوصلې مو شولې تنگې
جام د صبر مو نسکور شو
یوه پرېکړه مو په گډه سره وکړه
د ځنگل د سوځولو

اور مو پوري په ځنگل كې
ټول ځنگل لمبه لمبه ايرې ايرې شو
او لوگي ترينه ختلو
په جامو كې ځاييدم نه له خوښۍ نه
د ځنگل په سوځولو
تماشه كې د ځنگل د سوځېدو ووم
چې په ما له كومې خوا نه
سړې لمبې شولې راتاوې
يوه كړيکه مې له خولې نه رابهر شوه
او راوېښ شومه له خوبه
په فکرونو کې مې ډوب شوم
په لاروړكو كې ځان ورك راته ښكاره شو

شېبه پس ته چې ويده شوم
يو سپين ډېرې
چې يې هرڅه هرڅه سپين وو
له وېښتو نه تر نوکانو
خدای خبر له کومه راغی
همغه ايرې ځنگل كې

چې لوگي ترېنه ختلو
زمورږ خواته رانږدې شو
له يو سوږ اسويلي وروسته يې دا ووي
دا موڅه کړي دي خوارو؟
زه نږدې شوم ورته ورو ورو مې دا ووي
له ځنگل نه د وتلو
مجبوري، نه اور مو پورې په ځنگل کړ
د منزل په لورې يون ته
بيا يې دا پوښتنه وکړه:
چېرې درومئ کوم پلو ځئ؟
مورږ په گلپه ورته ووي:
د بنکلا او محبت بنکلي دنيا ته
بوډا دې باندي، چې پوه شو
له ډېر قهر او غوسې يې
مورږ ته ووي:
همدغه ستاسو منزل و
همدغه ستاسو دنيا وه
چې مو وسوه
چې ايرې شوه

چې نسکلا يې نوره نشته.

چې سهار وينس شوم له خوبه
په فکرونو کې بيا ډوب شوم
ساده گي پورې د ځان او د لارورکو په خندا شوم
يو افسوس مې په خپل ځان او په لارورکو باندې وکړ
او بيا داسې د اميد له ډک زړگي نه
په دې خواست شومه له خدايه:
چې لارورکي دې هونبنيار کړي
هونبنيارۍ سره دې سم په سمه لار کړي
گنې داسې که ونه شي
نو د دې ځمکې پر مخ به
نور لارورکي خلک
ټوله ځمکه سره لمبه کړي
ټوله خاوره به ايره کړي
او منزل د خپل ارمان به کړي
په خپلو لاسو خاورې

۱۳۷۱/۱/۲

زمور کلي

زمور کلي
داد دنگو غرونو شاته
که دې زړه وي
چې ته راشې
د زړگي پردې دې خلاصې کره په خیر شه
اوبيا وگوره په مينه:
يوه سره د وينو ليکه
غخېدلي ده له غرونو
چې تر کلي پورې رسي
۱۳۷۳/۱/۲۲

ياس

بنه مې په ياد دي اشنا
چې به پخوا
کله زموږ کلي کې
د ټوپک ډزې وشوې
درېيمه ورځ
د يو ماشوم هلک په غوږ کې مو
د کلي ملا
ډېرې خوښۍ نه اذانونه کول

خو اوس زموږه همغه کلي کې
د خنداگانو او خوښيو کلي
د ټوپک ډزې کېږي
او په همغه ورځې
زموږ د کلي ملا
آن له چرگبانگه تر ماښامه پورې
د سر په سر

په وینو سرو جنازو
چې هدیرې ته راځي
کوي لمونځونه
ژاري

۱۳۷۳/۱/۲۳

يو ارمان

چې د زخمونو په دردونو اوږو
موربه د بنكلو په كبرونو اوږو
مینه ز موربه د عمرونو سفر
په بلا زلفو بلا غرونو اوږو
لا چې حيايي د كتو وساتو
لايي په سپورو نظرونو اوږو
زموربه لاره په اغزو وتلي
دايو ارمان! چې په گلونو اوږو
قدم چې اخلو ثوابونو پسې
قدم قدم په عذابونو اوږو

بدره چې لاري رانه ورکې دي خو
په سپين سهار په ماښامونو اوږو

۱۳۷۳/۲/۱

د شوگيرونو لښکر

ژوند مې يو سيند هسې څپې څپې تېرېږي او ځي
گورم ساحل سره ټکرې خوري ماتېږي او ځي
اوس دې يادونه هم جانانه ستا خويونه کوي
راغلي نه وي لا چې بېرته بيا ستنېږي او ځي
د شوگيرونو د لښکر د نظر تاب نه لري
خوب مې تر سترگو پورې راشي خو وېرېږي او ځي
چې کومې بنکلې مې زړه واخيستلو او ريې کرلو
نن يې له تاوه ځنې خپله څنگ ته کېږي او ځي

بدره چې وایم د اشنا مخ کې نور نه وایم څه
هره خبره چې کومه خپه کېږي او ځي

۱۳۷۵/۳/۱۲

د غشو تنده

داسې چې ډېر ډېر په ما گران دی زړه مې
زما خونې د جانان دی زړه مې
تورې تېرې پرې هر نظر پرېوځي
د وینو کور افغانستان دی زړه مې
ستاد نظر د بړيوکو هنداره
د بنیستونو بیابان دی زړه مې
راشه د غشو تنده ماته کره پرې
خپې خپې رود روان دی زړه مې
دی د غمونو حسرتونو جهان
غریب یې مه گڼه لوی خان دی زړه مې
بدره چې وینې وینې خاندې په کې
په پرهرونو چراغان دی زړه مې

۱۳۷۵/۵/۱۸

حلقې حلقې سترگې

ستاد و عدي له انتظاره سره
لارې دې څارم له ريباره سره
راشه چې سترگو کې مې گل شوې اشنا
سینه موبنم له هره خاره سره
حلقې حلقې مې انتظار کړې سترگې
ههـره شپبه مې ده له داره سره
داسې بې واره دې راوکتلې
چې شوم بې واره سم له واره سره
مینې دې داسې لپونې کړمه زه
چې هیڅ مې نه لگي هونبیاره سره

بدره اشنا وروستي دیدن کې ووي
مینه څوک نه کوي له خواره سره

۱۳۷۵/۸/۲

د ژړا په تال کې

۱۳۷۵ کب

که تېروم دانه وانه زنده گي
جوړوم خيال کې شاهانه زنده گي
مرگه له تا سره د مينې په نوم
ده يو بنکلي بهانه زنده گي
په گريوانه لکه د اوبنکو لړۍ
تېرېږي ځي دانه وانه زنده گي
خوبنه دا ستا چې څنگه ژوند خوبنوي
زه خوبنوم عاشقانه زنده گي
غله نظرونه ورته داسې اوږي
لکه وي ستره خزانه زنده گي
د يار له سترگونه چې گوري لاري
غواړم داسې جانانه زنده گي
بدره چې تال کې د ژړا يې وایم
ده د غمونو ترانه زنده گي

توره شپه

تياري دي له سهاره تر سهاره توره شپه ده
په موربه بدنصيبو دوامداره توره شپه ده
بنگړو ته دې شرنگ وركړه چې دې وپېژنم ياره
ده لار له لاري وركه لار په لاره توره شپه ده
بلاد زلفوا خلو چې په لاره خو د زلفو
د عشق د ليونيو خو تر داره توره شپه ده
نه جام نه صراحي شته او نه شور شه د بنگړيو
په موربه مينه خوارو داسې خواره توره شپه ده

ديدن ارمان چې راشي بدره دا سندرې بولو
چې خوارې سترگې گرځولا اغياره توره شپه ده

۱۳۷۵/۱۲/۱۸

مینه

خال دې له سجدې او له کعبې وایي
سترگې دې له جام او میکدې وایي
هغه شم اشنا او که په دغه شم
هر یوه له خپلې عقیدې وایي
نه منم له شیخ سره یې نه منم
شپه د پسرلي کې له توبې وایي
بیایي مې ملا کوم لورته بیایي مې
ماته دې جانانه له کوڅې وایي

بدره لیونو سره چې خوښ یمه
مینه یې چې غواړي له هغې وایي

۱۳۷۲/۲/۲

د خدا تصویر

اشنا ته خاند مه دنيا ته خاند م
د غريب خوله يمه هر چا ته خاند م
د او بنكو او بنكو په هندارو كې مې
موسكى تصوير ستا د خدا ته خاند م
ستا مجبورى نه عشقه نه پوهېرم
چې چاته ژارمه او چاته خاند م
پوهېرې ستا وعدې چې څنگه ژارم
كله بيگه كله سباته خاند م

جانانه بدر چې مين يم پرتا
تاته به ژارمه او تاته خاند م

۱۳۷۶/۱۱/۲۳

د زړه هنداره

د وینو ستوری له مداره نیسم
د زړگي درد مې له پرهاره نیسم
بازار د بنکلو کي چې څه کومه
دې غلام زړه ته مې با داره نیسم
قاتل نظر انخوړوم د اشنا
ځکه د زړه ورته هنداره نیسم
زه یمه داسې لېونی ملگرو
اوبنکه مې سترگو کي ایساره نیسم

نن مې نظر نظر کي اوړي بدره
چې هر نظر ، نظر کي لاره نیسم

۱۳۷۶/۱۱/۴

څلوريزې

نظر، چې واپوې خو ډېر خلک دي
د مينې وړ چې دي په شمېر خلک دي
د هر چا هغه وخت کې پام شي ورته
چې افغانان له سره تېر خلک دي

وايي غلط شوم او بيا بيا ورگوري
يو څوک د يار د مخ خالونه شماري
له خپله ځانه پسې ورک چې بنکاري
زړه مې دا ستاد ياد پلونه شماري

چې بې سته د جنت په لوري نه ځي
پښتانه خود پښتو د پت په پله ځي
نورې لارې که هم وتې دي منزل ته
زه په هغه لاره ځمه چې مې زړه ځي

دا وختونه که نغمې نغمې د نور شي
نصيبونو کې زموږه سور تنور شي

چې بد نامه وي د مينې، ليونې وي
بدره كلي كې زموږه هغه چور شي

چې له سترگو نه په زړونو پريوتلي
ليونې داسې مقام ته رسېدلي
بنكلو راشئ د غرور سرونه تيت كړئ
لوى لوى غرونه مو ليدلي نږدلي

بيا گردجنې، چې كوڅې مو د زړگو دي
گودرونه د نظر په وچېدو دي
په چمن كې د گل سترگې شوې نمجنې
چې اغزنې فضاگانې د سپرلو دي

د ليونتوب ټولې كانې كومه
تا ته دعا ځان ته بنېرې كومه
مينې حيرانې سترگې څه راگورې
څه چې كومه ستا د بنې كومه

څه شو جانانه كه ارزان خرڅېرې
مينه كې زړونه په تاوان خرڅېرې
چې يې خندل هو سپرستو پورې

هغه له ميني نه قربان خرخېږي

زړه مې لوگو او اسويلو ونيوه
ستاد خدا د اور لمبو ونيوه
د خپل ارمان په وينو سور ليونی
هغه دی مري بدر سلگو ونيوه

سترگو نه په غم کې او بنکې تويې شي
راشي زما او بنکې خوشالی کې هم
تاب که مې دې وخته د قيد نشته هم
تنگ مې شي زړگی ستا ازادې کې هم

د عشق انځور د سترگو جنگ کې نغبنستی
زموره ژوند د وينورنگ کې نغبنستی
دا سندريز د گودرونو بنايست
د منگو شور د بنگړو شرنگ کې نغبنستی

لا زما په ژبه چې شپيلی شپيلی غزل شين دی
غره کې د زړگی زما د زلفو دې ځنگل شين دی
دا شاپې کوڅې لارې چې ماته شاپې نه بنکاري
لا خوهر قدم کې يې زما د آشنا پل شين دی

په خپل وطن وطن وطن ژاړم
د یار سالود خان کفن ژاړم
د پسرلي کاروان په لاره لوټ شو
گلونه ژاړمه گلشن ژاړم

په لگېدو چې وي ډيوې مړې شوې
د انتظار غېږه کې شپې مړې شوې
خوند په سبا کې د سبا چې نه شته
د ژوند باور هغه وعدي مړې شوې

۱۳۷۴

وعدي د نن چې په سبا تېروي
هره خبره په خدا تېروي
مینه کې بام ته د کبرونو خپري
هره روا په ناروا تېروي

چې کوڅې د یار د مکر خدا واخلي
لیونې به لیونې په کانو ولي
لا چې سر په سر رندان جامونه تش کړي
لا په سر سر به ساقې په کانو ولي

دا وختونه که نغمې نغمې د نور شي
نصیبونو کې زموږه سور تنور شي
چې بد نامه وي د مینې لیوني وي
بدره کلي کې زموږه هغه چور شي

د اور په څنډو ځنگېدلې ځواني
سوځو و خپله سوځېدلې ځواني
ست ته کتلي مو د سترگو د جام
گرځو و ځکه جل وهلې ځواني

څه مې پوښتې له اغاز او له انجام
چې مې گورې همدغه یمه تمام
سراسر زه لېونی یم لیونتوب یم
سراسر مې نه سکون شته نه آرام

واړوه کاته دې ښه ترڅه اشنا
هغه کوه غواړي چې دې زړه اشنا
بدر ته دې هو چپرې ونه کړله
ودې سپڅه ټول عمر په نه اشنا

موره چي گرځو داسې خوارې سترگې
د ساقې خپلې دي ځماری سترگې
زمور په حق دا فیصله شوې ده
ملگرو گرځو چې لا چارې سترگې

عشقه ستا په غېږه کې د خوب دعا
شوي ده زما د لیونتوب دعا
کوم خلک چې گوري لیوني گرځي
شوي د هغود مینتوب دعا

کله په جام او په مینا ماتېږي
زما چې تنده یاد کې ستا ماتېږي
د لیونوزور که دې ولېدلو
رقيبې سر دې خامخا ماتېږي

د ژوند چې ټولې ورځې شپې وژاړم
بې وفا څومره دې وعدې وژاړم
چې دې خواږه یادونه وځنډوم
زه به غمونه دې په دې وژاړم

عشقه چې ستا په نوم مجبور بڼه دي

داليوني زرونه ناسور بنه دي
چي دربنتييا په مينه دار ته درومي
بدره ياران لکه منصور بنه دي

عمري قيدي يم د ژپاره څنگه وځاندمه
چي خوله مې نه شته د خدا زه څنگه وځاندمه
دا خو چي وايي په بي نمو سترگو مه راگوره
بدر چي ستا غواړم رضا زه څنگه وځاندمه

شک د وفا شته دي که هم بنکلو کي
موره په يقين يي د وعدي ورځو
دا چي هره لاره په منزل وځي
خو بنه مو په هغه که په دي ورځو

ميني چي نوم دي بنه په شور اخلي
د غسې زرونه به خود اور اخلي
جانان راگوري خو چي سم نه گوري
بدره زړگي به مې څه زور اخلي

دا چي پوه شوم په بيگانه او سبانه
ماله عشقه ژپاره زده کړه خدا نه

بدره داسې جنتي گناهكار نه شته
چې دې ټول عمر ثواب كړي گناه نه

مينې ته هر قدم مجبور زړگي
په دار زنگېري مې منصور زړگي
ستاد ستم دا مهرباني سترگي
چا ته مې وښيم ناسور زړگي

سيندونه ژارمه د جال په لمن
اورونه گرځوم د خيال په لمن
بخت چې د خپلې مينې ژارم بدره
د خير گراني شوله د سوال په لمن

د دنيا كه د حالاتو هر څه ټول وي
د ملنگو يو اميد وي بل كچكول وي
رقيبانه بدره داسې تاو را تاو دي
ليونې ځنې واړه لكه را ټول وي

لا غوسه غوسه شه قهر بدلې راته وگوره
ټكنده غرمه شه قهر بدلې راته وگوره
لامې منصوري خماري تنده اورنې چې شي

لاد دار نشه شه قهر بدلي راته وگوره

جانانه ستانه به همداسي لور په لور گرخم
چي ملنگي مي غوره کړي کور په کور گرخم
په پرهرونو چي د خوږ زړه ارمانونه وځي
څه خوبه وي، چي زه په تمه د تکور گرخم

چي خوبسپي مي خونکاري سترگي ستا
کوي زړه ته زمالاري سترگي ستا
ما په خوب کي ته ليدلي چي ويل دي
ليدای نه شم بدره خواري سترگي ستا

۱۳۸۸/۱۰/۲۱

لا به خندومه دي لا چي ژر پدای شمه
ستاله تصور سره تا ته رسيدای شمه
جام د دنيا بده زوروره بي خودي لري
عشق را کړي لاس دي که نه کله ودريدای شمه

۱۳۸۷/۳/۲۷

نظر چي واروم په هر نظر کي تا ووينم
ياره دعا کوم همدا، چي دي بيا بيا ووينم

لپه کومه چې په مینه خپل لاسونه رب ته
تا آئینه کې مې د لپې په خندا ووينم
۲۷/۱۰/۱۳۸۲

د کلید مجلې دفتر

بیتونه

د دنیا که د حالاتو هر څه تول وي
د ملنگو یو امید وي بل کچکول وي

بدره زما چې له خپل کلي سره نه رغېږي
هر گنهار په کې په نوم د لیوني پېژني

چې د بنکلو د خوږو خبرو مړه دي
لکه بدر لپوني به تل دوکه شي

په زړه ته مې ستا د راتلو زېږی وشو
چا راته وې سترگو دې بار نیولی

ياد دې د مينې چې وي مل راسره
خود به دې غم وي په هر پل راسره

بنه ده ساته ته د خبرو روژه
دي اخرونه دې وياندي سترگي

۱۰/۵/۱۳۸۲

عشقه! خداي دې زړه نه زما کم مه کړه
ته يې چې دا ژوند په دعا ډېر غواړم
کندهار، نوي ښار

۱۳۸۲

زرگيه ظلم يې گنې، که انتها د مينې؟
چې خپل اشنا درپسې توره په خدا گړځوي

۱۳۸۷

يو ڄاڻار ڪي ڊ ڇا سرتھ، بل بنو ڪي زرونه پي
دا يو قتل گناهه او دا بل قتل ثواب دي

1380.3.7

تمامه شپه مي للمه لارڊ انتظار ڄار له
تمامه شپه ڊپوي وي بلي او باران ور بده

SAMSOCR.COM

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**